

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 9ης Ιουλίου 2003*

Στην υπόθεση T-219/01,

Commerzbank AG, με έδρα τη Φρανκφούρτη επί του Μάιν (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους H. Satzki και B. Maassen,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον S. Rating, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του συμβούλου ακροάσεων, της 17ης Αυγούστου 2001, με την οποία δεν επιτράπηκε στην προσφεύγουσα να έχει πρόσβαση σε ορισμένα έγγραφα σχετικά με την περάτωση της διαδικασίας στην υπόθεση COMP/E-1/37.919 — τραπεζικές προμήθειες για τη μετατροπή των νομισμάτων της ζώνης ευρώ, που είχε κινηθεί κατά άλλων τραπεζών,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, P. Lindh και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

- ¹ Στις 23 Μαΐου 2001, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2001/462/ΕΚ, ΕΚΑΧ, σχετικά με τα καθήκοντα του συμβούλου ακροάσεων σε ορισμένες διαδικασίες ανταγωνισμού (ΕΕ L 162, σ. 21), με την οποία καταργήθηκε η απόφαση 94/810/ΕΚΑΧ, ΕΚ της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1994, περί των καθηκόντων που ανατίθενται στους συμβούλους ακροάσεων στο πλαίσιο των ενώπιον της Επιτροπής διαδικασιών για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού (ΕΕ L 330, σ. 67).

- 2 Στις αιτιολογικές σκέψεις 3 και 6 της απόφασης 2001/462 προβλέπεται, αντιστοίχως, ότι πρέπει να ανατίθεται η εφαρμογή των διοικητικών διαδικασιών σε ανεξάρτητο πρόσωπο με εμπειρία σε θέματα ανταγωνισμού, τον σύμβουλο ακροάσεων, ο οποίος διαθέτει την ακεραιότητα που είναι αναγκαία για να συμβάλλει στην αντικειμενικότητα, στη διαφάνεια και στην αποτελεσματικότητα αυτών των διαδικασιών καθώς και, προκειμένου να εξασφαλίζεται η ανεξαρτησία του τελευταίου, πρέπει αυτός να υπαχθεί, από διοικητική άποψη, στο μέλος της Επιτροπής που είναι αρμόδιο για θέματα ανταγωνισμού. Εξάλλου, διευκρινίζεται ότι πρέπει να ενισχυθεί η διαφάνεια σχετικά με τον διορισμό του συμβούλου ακροάσεων, την παύση ή την αλλαγή των καθηκόντων του.
- 3 Από το άρθρο 5 της απόφασης 2001/462 προκύπτει ότι αποστολή του συμβούλου ακροάσεων είναι να μεριμνά για την ορθή διεξαγωγή της ακρόασης και να συμβάλλει στην αντικειμενικότητα τόσο της ίδιας της ακρόασης όσο και κάθε μεταγενέστερης απόφασης όσον αφορά τη διοικητική διαδικασία επί θεμάτων ανταγωνισμού. Δυνάμει της τελευταίας αυτής διατάξεως, ο σύμβουλος ακροάσεων μεριμνά, μεταξύ άλλων, να λαμβάνονται δεόντως υπόψη κατά την προετοιμασία των σχεδίων απόφασης της Επιτροπής σχετικά με μια τέτοια διαδικασία όλα τα ασκούντα επιρροή πραγματικά περιστατικά, ασχέτως του αν αυτά είναι ευνοϊκά ή δυσμενή για τους ενδιαφερομένους, καθώς και τα πραγματικά περιστατικά που έχουν σχέση με τη βαρύτητα της παραβάσεως.
- 4 Το άρθρο 8 της απόφασης 2001/462 ορίζει:

«1. Όταν πρόσωπο, επιχείρηση ή ένωση προσώπων ή επιχειρήσεων έλαβαν μία ή περισσότερες από τις επιστολές που αναφέρονται στο άρθρο 7, παράγραφος 2, και έχουν λόγους να πιστεύουν ότι η Επιτροπή έχει στην κατοχή της έγγραφα τα οποία δεν τους έχουν κοινοποιηθεί και τα οποία είναι αναγκαία για την άσκηση του δικαιώματος ακρόασης, μπορούν να ζητήσουν πρόσβαση στα έγγραφα αυτά με αιτιολογημένη αίτηση.

2. Η αιτιολογημένη απόφαση σχετικά με οποιαδήποτε τέτοια αίτηση κοινοποιείται στο πρόσωπο, στην επιχείρηση ή στην ένωση που υπέβαλε το αίτημα, καθώς και σε κάθε άλλο πρόσωπο, επιχείρηση ή ένωση που εμπλέκεται στη διαδικασία.»

5 Σύμφωνα με το άρθρο 9 της αποφάσεως 2001/462:

«Όταν υπάρχει η πρόθεση να αποκαλυφθούν πληροφορίες που είναι δυνατόν να αποτελούν επιχειρηματικό απόρρητο, η ενδιαφερόμενη επιχείρηση ενημερώνεται γραπτώς για την πρόθεση αυτή καθώς και για τους σχετικούς λόγους. Τάσσεται προθεσμία εντός της οποίας η επιχείρηση μπορεί να υποβάλει γραπτώς τυχόν παρατηρήσεις.

Όταν η ενδιαφερόμενη επιχείρηση αντιτίθεται στην αποκάλυψη των πληροφοριών αλλά διαπιστώνεται ότι οι πληροφορίες αυτές δεν τυγχάνουν προστασίας και μπορούν συνεπώς να αποκαλυφθούν, εκδίδεται σχετική αιτιολογημένη απόφαση, η οποία κοινοποιείται στην ενδιαφερόμενη επιχείρηση. Στην απόφαση αυτή προσδιορίζεται η ημερομηνία μετά την οποία πρόκειται να αποκαλυφθούν οι πληροφορίες. Η ημερομηνία αυτή δεν πρέπει να τοποθετείται σε απόσταση μικρότερη της μιας εβδομάδας από την ημερομηνία της κοινοποίησής.»

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

6 Στις αρχές του 1999, η Επιτροπή κίνησε διαδικασία έρευνας κατά περίπου 150 τραπεζών, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, που είχαν την έδρα τους σε επτά κράτη μέλη, συγκεκριμένα το Βέλγιο, τη Γερμανία, την Ιρλανδία, τις Κάτω Χώρες, την Αυστρία, την Πορτογαλία και τη Φινλανδία. Η Επιτροπή υποπτευόταν ότι οι εν λόγω τράπεζες είχαν συνεννοηθεί για τη διατήρηση ενός ορισμένου επιπέδου τραπεζικών προμηθειών για τη μετατροπή νομίσματος στην ευρωζώνη.

- 7 Την 1η Αυγούστου 2000, η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα, στο πλαίσιο της έρευνας αυτής, γνωστοποίηση αιτιάσεων.
- 8 Στις 24 Νοεμβρίου 2000, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις σχετικές παρατηρήσεις της.
- 9 Η προσφεύγουσα ανέπτυξε προφορικώς τις θέσεις της κατά τη διάρκεια ακροάσεως που πραγματοποιήθηκε την 1η και στις 2 Φεβρουαρίου 2001.
- 10 Από ανακοινώσεις τύπου της Επιτροπής, με ημερομηνίες, αντιστοίχως, 11 Απριλίου, 7 και 14 Μαΐου 2001, προκύπτει ότι το εν λόγω κοινοτικό όργανο αποφάσισε να θέσει τέρμα στη διαδικασία παραβάσεως που είχε κινηθεί κατά ολλανδικών και βελγικών τραπεζών καθώς και ορισμένων γερμανικών τραπεζών. Η Επιτροπή έλαβε την απόφαση αυτή ύστερα από την εκ μέρους των τραπεζών αυτών μείωση των τραπεζικών προμηθειών για τη μετατροπή νομίσματος στην ευρωζώνη.
- 11 Από ανακοίνωση, επίσης, τύπου της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 2001, προκύπτει ότι το εν λόγω κοινοτικό όργανο αποφάσισε να θέσει τέρμα στις διαδικασίες κατά παραβάσεως που είχαν κινηθεί εναντίον φινλανδικών, ιρλανδικών, βελγικών, ολλανδικών και πορτογαλικών τραπεζών καθώς και ορισμένων γερμανικών τραπεζών.
- 12 Με έγγραφο της 15ης Αυγούστου 2001 προς τον σύμβουλο ακροάσεων της Επιτροπής, η προσφεύγουσα ζήτησε να ενημερωθεί σχετικά με τις περιστάσεις που οδήγησαν στον τερματισμό της διοικητικής διαδικασίας όσον αφορά τις παράλληλες υποθέσεις. Η προσφεύγουσα δήλωσε επίσης ότι θεωρούσε ότι ήταν απαραίτητη κάποια ευρύτερη προσέγγιση στους φακέλους, ιδίως όσον αφορά τις διαδικαστικές πράξεις σχετικά με τις γερμανικές και ολλανδικές τράπεζες. Προς άμυνά της, η προσφεύγουσα επιθυμούσε, ειδικότερα, να μάθει για ποιο λόγο είχε τερματιστεί η

κινήσεισα κατά της ολλανδικής τράπεζας GWK διαδικασία, και τούτο ενώ, σύμφωνα με τη γνωστοποίηση των αιτιάσεων, η τράπεζα αυτή είχε διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στην προσβαλλόμενη παράβαση και δεν είχε μειώσει το ύψος των τραπεζικών προμηθειών της για τη μετατροπή νομίσματος στην ευρωζώνη όσον αφορά τη Γερμανία.

- 13 Με ένα πρώτο έγγραφο της 17ης Αυγούστου 2001 (στο εξής: προσβαλλόμενη πράξη), ο σύμβουλος ακροάσεων απέρριψε αυτό το αίτημα προσβάσεως στα εν λόγω έγγραφα δικαιολογώντας την απόρριψη αυτή ως εξής:

«Κατά πάγια νομολογία, η πρόσβαση στον φάκελο στο πλαίσιο των διαδικασιών ανταγωνισμού ενώπιον της Επιτροπής αποβλέπει σε ένα συγκεκριμένο σκοπό. Αποβλέπει στο να επιτραπεί στην επιχείρηση που κατηγορείται ότι έχει παραβεί το κοινοτικό δίκαιο περί ανταγωνισμού να αμυνθεί αποτελεσματικώς έναντι των αιτιάσεων της Επιτροπής. Η προϋπόθεση αυτή πληρούται μόνον εάν οι επιχειρήσεις έχουν πρόσβαση στο σύνολο των κρίσιμων εγγράφων που περιέχονται στον φάκελο διαδικασίας, δηλαδή των κρίσιμων εγγράφων που έχουν σχέση με τη διαδικασία, εξαιρουμένων των απορρήτων εγγράφων καθώς και των προοριζομένων για εσωτερική χρήση εγγράφων. Έτσι, καθιερώνεται η “ισότητα όπλων” μεταξύ της Επιτροπής και της αμυνόμενης επιχείρησης.

Εν προκειμένω, η Commerzbank είχε πρόσβαση στα έγγραφα της διαδικασίας COMP/E-1/37.919, καθώς και σε άλλα έγγραφα που περιλαμβάνονταν σε παράλληλους φακέλους, τα οποία όμως ήταν κρίσιμα για τη διαδικασία “γερμανικές τράπεζες”. Κατ’ αυτόν τον τρόπο ελήφθησαν πλήρως υπόψη τα δικαιώματά σας άμυνας έναντι των αιτιάσεων της Επιτροπής.

Οι περιστάσεις που οδήγησαν στον τερματισμό της διαδικασίας σχετικά με τα τραπεζικά ιδρύματα άλλων κρατών μελών αποτελούν το αντικείμενο παραλλήλων πλην διακριτών πράξεων της Επιτροπής, στις οποίες, κατ’ αρχήν, δεν μπορούν να έχουν πρόσβαση οι γερμανικές τράπεζες. Εξάλλου, δεν μπορώ να αντιληφθώ πώς είναι δυνατό τα ζητούμενα στοιχεία να αποδεικνύονται κρίσιμα για την άμυνα του πελάτη

σας. Έτσι πρέπει να απορριφθεί το αίτημά σας για μεγαλύτερη πρόσβαση στον φάκελο, σύμφωνα με τη νομολογία του Πρωτοδικείου, όπως προκύπτει από τις υποθέσεις Τσιμέντο.

Όσον αφορά τα έγγραφα τα σχετικά με τον τερματισμό της διαδικασίας COMP/E-1/37.919 που είχε κινηθεί κατά ορισμένων γερμανικών τραπεζών, ούτε ως προς αυτά είναι δυνατό να γίνει δεκτό το αίτημά σας. Τα σχετικά, εν προκειμένω, στοιχεία που αφορούν τα συγκεκριμένα ιδρύματα, στο μέτρο που δεν δημοσιοποιήθηκαν από την Επιτροπή, είναι απορρήτου χαρακτήρα και, κατά συνέπεια, δεν μπορούν να έχουν σ' αυτά πρόσβαση τα λοιπά συμμετέχοντα στη διαδικασία μέρη.

Η απόφαση αυτή εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 8 της αποφάσεως [2001/462].»

- 14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Σεπτεμβρίου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 15 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, η προσφεύγουσα υπέβαλε στο Πρωτοδικείο αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων με σκοπό να πετύχει, αφενός, την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως και, αφετέρου, την αναστολή της διαδικασίας της εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ στην υπόθεση COMP/E-1/37.919 — τραπεζικές προμήθειες για τη μετατροπή των νομισμάτων της ζώνης ευρώ: Γερμανία (Commerzbank AG).
- 16 Στις 5 Οκτωβρίου 2001, η Επιτροπή κατέθεσε τις παρατηρήσεις της σχετικά με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Στις 17 Οκτωβρίου 2001 η προσφεύγουσα κλήθηκε να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί του ζητήματος του παραδεκτού της κύριας προσφυγής καθώς και της αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων, πράγμα που έπραξε στις 23 Οκτωβρίου 2001.

- 17 Με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 2001, η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων απορρίφθηκε λόγω ανυπαρξίας σοβαρών στοιχείων που να επιτρέπουν να θεωρηθεί ότι η κύρια προσφυγή θα μπορούσε να θεωρηθεί παραδεκτή.
- 18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Δεκεμβρίου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε αναίρεση κατά της διατάξεως αυτής. Η υπόθεση αυτή πρωτοκολλήθηκε υπό στοιχεία C-480/01 P(R).
- 19 Εξάλλου, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 11 Δεκεμβρίου 2000, την απόφαση 2003/25/EK σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ — Υπόθεση COMP/E-1/37.919 (ex. 37.391) — Τραπεζικά τέλη για τη μετατροπή των νομισμάτων της ευρωζώνης — Γερμανία (ΕΕ L 15, σ. 1). Με την απόφαση αυτή η Επιτροπή, θέτοντας τέρμα στην κινηθείσα διοικητική διαδικασία, ιδίως κατά της προσφεύγουσας, έκρινε ότι η τελευταία είχε παραβεί το άρθρο 81 ΕΚ και την υποχρέωσε στην καταβολή προστίμου.
- 20 Με διάταξη της 27ης Φεβρουαρίου 2002, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου κατήργησε τη δίκη όσον αφορά την αναίρεση στην υπόθεση C-480/01 P(R), που είχε ασκηθεί κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 2001, και τούτο για τον λόγο ότι η εκ μέρους της Επιτροπής έκδοση, στις 11 Δεκεμβρίου 2001, της αποφάσεως 2003/25 είχε ως αποτέλεσμα να έχει απολέσει η προσφεύγουσα οποιοδήποτε έννομο συμφέρον για τη συνέχιση της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.
- 21 Με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Μαρτίου 2002, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι επιβάλλεται πλέον η κατάργηση της δίκης όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση εφόσον με την έκδοση, στις 11 Δεκεμβρίου 2001, της αποφάσεως 2003/25 καθίσταται άνευ αντικειμένου το αίτημα προσβάσεως στα έγγραφα προκειμένου να εμποδιστεί η έκδοση της εν λόγω αποφάσεως. Στις 9 Απριλίου 2002 η προσφεύγουσα υπέβαλε τις επί του σημείου αυτού παρατηρήσεις της.

- 22 Με έγγραφο της 14ης Νοεμβρίου 2002, η προσφεύγουσα πληροφόρησε το Πρωτοδικείο ότι δεδομένου ότι η Επιτροπή της είχε επιτρέψει την πρόσβαση σε ορισμένα από τα σχετικά έγγραφα, η υπό κρίση προσφυγή είχε καταστεί εν μέρει άνευ αντικειμένου.
- 23 Ενόψει του περιεχομένου του εγγράφου αυτού, ο Γραμματέας ζήτησε από την προσφεύγουσα να δηλώσει την τυχόν μερική παραίτησή της από την προσφυγή της.
- 24 Με έγγραφο της 10ης Φεβρουαρίου 2003, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι είχε πρόσβαση σε ορισμένα από τα εν λόγω έγγραφα. Ωστόσο, ζητεί την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως στο μέτρο που δεν είχε πρόσβαση στο σύνολο των σχετικών στοιχείων και ζητεί την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.
- 25 Με έγγραφο της 26ης Μαρτίου 2003, η Επιτροπή απάντησε ότι η προσφεύγουσα είχε πράγματι πρόσβαση σε περιορισμένο αριθμό εγγράφων πλην όμως υπογράμμισε ότι η πρόσβαση αυτή πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο χωριστής διαδικασίας προσβάσεως στα έγγραφα και ύστερα από την έκδοση της αποφάσεως 2003/25. Το εν λόγω κοινοτικό όργανο ισχυρίστηκε επίσης ότι ελαχίστη σημασία έχει το να προσδιοριστεί ποια είναι τα έγγραφα αυτά, εφόσον η υπό κρίση προσφυγή στερείται πλέον αντικειμένου λόγω της εκδόσεως της αποφάσεως 2003/25 και είναι, εν πάση περιπτώσει, απαράδεκτη. Το ίδιο όργανο θεωρεί ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν συντρέχει λόγος να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Αιτήματα των διαδίκων

- 26 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή άνευ αντικειμένου ή, επικουρικώς, να την απορρίψει·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

28 Σύμφωνα με το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Πρωτοδικείο, κρίνοντας σύμφωνα με τους όρους που προβλέπει το άρθρο 114, παράγραφοι 3 και 4, του ίδιου κανονισμού, μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το παραδέκτο για λόγους δημοσίας τάξεως, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται, κατά πάγια νομολογία, οι προϋποθέσεις του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-100/94, Μιχαηλίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. Π-3115, σκέψη 49, και της 25ης Οκτωβρίου 2001, Τ-354/00, Métropole télévision — Μ 6 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. Π-3177, σκέψη 27).

29 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι έχει επαρκώς διαφωτιστεί από τα προσκομισθέντα έγγραφα και από τις διευκρινίσεις που παρέσχον οι διάδικοι στο πλαίσιο της έγγραφης διαδικασίας ώστε να μπορεί να αποφανθεί επί του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 30 Η προσφεύγουσα θεωρεί, πρώτον, ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 249, παράγραφος 4, ΕΚ, επισημαίνοντας ότι η ίδια η Επιτροπή την έχει χαρακτηρίσει ως απόφαση. Εξάλλου, ο σύμβουλος ακροάσεων εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8 της αποφάσεως 2001/462, άρθρο το οποίο επιτρέπει την έκδοση αποφάσεων.
- 31 Συναφώς, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το άρθρο αυτό ρυθμίζει, στο πλαίσιο των διαδικασιών ανταγωνισμού, μια αυτοτελή παρεμπιπτούσα διαδικασία προσβάσεως στα έγγραφα βάσει των οποίων εκδόθηκε αιτιολογημένη απόφαση.
- 32 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, πριν από την έκδοση της αποφάσεως 2001/462, η εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη της αιτήσεως προσβάσεως στον φάκελο των σχετικών επιχειρήσεων συνιστούσε καθαρώς διαδικαστική πράξη προπαρασκευαστικής φύσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, T-10/92 έως T-12/92 και T-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2667). Ωστόσο, η Επιτροπή, με την απόφαση 2001/462, θέσπισε αυτόνομη διοικητική διαδικασία σκοπούσα στη διασφάλιση των δικαιωμάτων άμυνας ενισχύοντας τον ρόλο και την ανεξαρτησία του συμβούλου ακροάσεων. Έτσι, με εξαίρεση την περίπτωση παραγνωρίσεως των επιδιωκόμενων από την απόφαση 2001/462 στόχων, οι λαμβανόμενες από τον σύμβουλο ακροάσεων αποφάσεις αποτελούν στο εξής προσβλητέες πράξεις.
- 33 Εξάλλου, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, πριν καν από την έκδοση της αποφάσεως 2001/462, οι ενδιάμεσες αποφάσεις είναι δυνατό, υπό κατ' εξαίρεση περιστάσεις, να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965). Το ίδιο ισχύει όσον αφορά αποφάσεις εκδοθείσες από τον σύμβουλο ακροάσεων κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9 της αποφάσεως 2001/462 περί απορρήτου υποθέσεων. Πάντως, κανένας λόγος δεν θα δικαιολογούσε να είναι οι εκδιδόμενες κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8 της αποφάσεως 2001/462 αποφάσεις διαφορετικής φύσεως.

- 34 Εν πάση περιπτώσει, έστω και αν υποθεθεί ότι οι αποφάσεις του συμβούλου ακροάσεων με τις οποίες απορρίπτονται αιτήσεις προσβάσεως σε φάκελο δεν αποτελούν προσβλητέες πράξεις, υφίστανται ιδιαίτερες περιστάσεις που επιτρέπουν να θεωρηθεί ότι η συγκεκριμένη περίπτωση είναι ανάλογη προς αυτήν της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση AKZO Chemie κατά Επιτροπής.
- 35 Τρίτον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, ζητώντας την πρόσβαση στον επίμαχο φάκελο, δεν σκοπεύει να αντλήσει όφελος από το δικαίωμά της ακροάσεως όσον αφορά της προσαφθείσες κατ' αυτής αιτιάσεις. Πράγματι, τα ζητήματα αυτά εμπίπτουν στην εξέταση της προσφυγής που έχει ασκηθεί κατά της θέτουσας τέρμα στη διοικητική διαδικασία τελικής αποφάσεως.
- 36 Με την αίτησή της για πρόσβαση στον επίμαχο φάκελο, η προσφεύγουσα επιδιώκει να έχει τη δυνατότητα να εκφράσει τη γνώμη της επί των κριτηρίων βάσει των οποίων η Επιτροπή αποφάσισε να διακόψει τις παράλληλες διοικητικές διαδικασίες που είχαν κινηθεί κατ' άλλων τραπεζών. Πράγματι, τα στοιχεία αυτά είναι δυνατό να επιτρέψουν να διαπιστωθεί παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως, δεδομένου ότι οι κινηθείσες κατ' άλλων τραπεζών διοικητικές διαδικασίες δεν τερματίστηκαν με την έκδοση τελικής αποφάσεως διαπιστώνουσας την εκ μέρους τους παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ.
- 37 Συναφώς, η μόνη πληροφόρηση που διαθέτει η προσφεύγουσα επί του σημείου αυτού είναι ότι η διακοπή ορισμένων διοικητικών διαδικασιών που είχαν κινηθεί κατ' άλλων τραπεζών είχε αιτιολογηθεί από τη μείωση των τραπεζικών προμηθειών τους, πράγμα για το οποίο οι τελευταίες είχαν συγκατατεθεί σε διαφορετικό όσον αφορά την καθεμία τους βαθμό.
- 38 Πάντως, μια προσφυγή κατά τελικής αποφάσεως της Επιτροπής δεν θα παρείχε στην προσφεύγουσα επαρκή νομική προστασία. Πράγματι, μια τέτοια προσφυγή θα ήταν δυνατό, στην καλύτερη περίπτωση, να καταλήξει απλώς στην ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως χωρίς η προσφεύγουσα να είχε μπορέσει να εμποδίσει την έκδοσή της συντελώντας έτσι στην οικονομία της διαδικασίας.

- 39 Η προσβαλλόμενη πράξη έχει βλάψει αυτό το συμφέρον της προσφεύγουσας, μεταβάλλοντας τη νομική κατάστασή της και έχει παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, δεδομένου ότι το δικαίωμά της να ακουστεί δεν μπορεί να ικανοποιηθεί ύστερα από την έκδοση τελικής απόφασης.
- 40 Κατά συνέπεια, ενόψει των κριτηρίων που έχουν συναχθεί από τη νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως κατά της προσβαλλομένης πράξεως είναι παραδεκτή, και τούτο ανεξαρτήτως της νέας ρυθμίσεως που έχει προκύψει από την έκδοση της αποφάσεως 2001/462.
- 41 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή εξέδωσε, στις 11 Δεκεμβρίου 2001, τελική απόφαση διαπιστώνουσα την εκ μέρους της παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ και της επέβαλε πρόστιμο. Συναφώς, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι, στην αλληλουχία αυτή, δεν μπορεί πλέον να διασφαλιστεί ο σεβασμός του δικαιώματός της ακροάσεως πριν από την έκδοση αποφάσεως επιβάλλουσας σ' αυτήν πρόστιμο.
- 42 Ωστόσο, δεδομένου ότι η Επιτροπή προκάλεσε τον τερματισμό της διοικητικής διαδικασίας με την έκδοση αυτής της τελικής αποφάσεως, δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα στερείται συμφέροντος για την άσκηση προσφυγής στο πλαίσιο της παρούσας δίκης. Το συμφέρον της προσφεύγουσας για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως έγκειται, στο εξής, στο γεγονός ότι η Επιτροπή θα υποχρεωθεί, σε μια τέτοια περίπτωση, να της επιτρέψει τη ζητηθείσα πρόσβαση στα στοιχεία τα σχετικά με τις περιστάσεις που αιτιολόγησαν τη διακοπή των παραλλήλων διοικητικών διαδικασιών που είχαν κινηθεί κατά άλλων τραπεζών. Τα στοιχεία αυτά θα της επέτρεπαν να αιτιολογήσει την προσφυγή ακυρώσεως που ασκήθηκε κατά της τελικής αποφάσεως της Επιτροπής της 11ης Δεκεμβρίου 2001. Επιπλέον, το να επιτρέπεται στην Επιτροπή, επιταχύνοντας τη διαδικασία, να απαλλάσσει τις αποφάσεις του συμβούλου ακροάσεων από τον δικαστικό έλεγχο συνεπάγεται, κατ' ανάγκη, παράβαση ορισμένων διαδικαστικών εγγυήσεων.
- 43 Συναφώς, τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως διακρίνονται σαφώς από αυτά της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής. Πράγματι, εν προκειμένω, η Επι-

τροπή έθεσε τέρμα, κατόπιν μακράς εξετάσεως, στις διοικητικές διαδικασίες που είχαν κινηθεί κατ' άλλων τραπεζών και ανήγγειλε την έκδοση τελικής αποφάσεως με την οποία επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα πρόστιμο, περιορίζον εκ του γεγονότος αυτού την άσκηση της διακριτικής εξουσίας της.

44. Εν κατακλείδι, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ.
45. Χωρίς να προτείνει ρητώς ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, παραπέμποντας επίσης, στην προπαρατεθείσα απόφαση *Cimenteries CBR* κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψη 42). Συναφώς, το εν λόγω κοινοτικό όργανο διαπιστώνει ότι καμιά από τις διαφορές που επισημαίνει η προσφεύγουσα μεταξύ της υπό κρίση υποθέσεως και της υποθέσεως *Cimenteries CBR* δεν δικαιολογεί το ότι δεν τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής η θεσπισθείσα από το Πρωτοδικείο με την εν λόγω απόφαση αρχή.
46. Εξάλλου, η Επιτροπή αμφισβητεί τον παραλληλισμό που κάνει η προσφεύγουσα ως προς τη φύση τους ως προσβλητέας πράξεως μεταξύ των αποφάσεων που εκδίδονται βάσει του άρθρου 8 της αποφάσεως 2001/462 και αυτών που λαμβάνονται σύμφωνα με το άρθρο 9, δεδομένου ότι τα αντικείμενα αυτών των δύο διατάξεων είναι διαφορετικά.
47. Εξάλλου, παρά τη μεταβίβαση εξουσιών που έχει γίνει υπέρ του συμβούλου ακροάσεων και την ενίσχυση της ανεξαρτησίας του, οι αποφάσεις που αυτός λαμβάνει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8 της αποφάσεως 2001/462 δεν αποτελούν παρά απλά διαδικαστικά μέτρα δυνάμενα να προσβληθούν μόνο στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατά της τελικής αποφάσεως (προπαρατεθείσα απόφαση *Cimenteries CBR* κ.λπ. κατά Επιτροπής).
48. Προκειμένου περί της περιστάσεως κατά την οποία η δημοσίευση τυχόν αποφάσεως επιβάλλουσας πρόστιμο έχει επιζήμιες συνέπειες, δίδοντας ιδίως την εντύπωση στην προσφεύγουσα ότι «αίρει τον σταυρό του μαρτυρίου σε σχέση με τις λοιπές κατηγορούμενες τράπεζες», η Επιτροπή θεωρεί ότι η εν λόγω απόφαση δεν αποτελεί

νομική συνέπεια της προσβαλλομένης πράξεως αλλά επανορθώσιμη οικονομική συνέπεια. Επί του σημείου αυτού, η κατάσταση της προσφεύγουσας είναι, επίσης, όμοια προς αυτήν των παραγωγών τιμέντου των οποίων η προσφυγή κρίθηκε απαράδεκτη με την προπαρατεθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής.

- 49 Εξάλλου, η προσφεύγουσα έχει δικαίωμα προσφυγής κατά της τελικής αποφάσεως, πράγμα που επιτρέπει την πλήρη αποκατάστασή της στα δικαιώματα και προνομίες της στο πλαίσιο μιας κατ' αντιμωλίαν δίκης. Επιπλέον, οι επικληθέντες από την προσφεύγουσα λόγοι διαδικαστικής οικονομίας συνηγορούν υπέρ της εξετάσεως όλων των πτυχών της διαδικασίας παραβάσεως στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως κατ' αυτής της τελικής αποφάσεως.
- 50 Η Επιτροπή διατείνεται επίσης ότι οι λόγοι που οδήγησαν στον τερματισμό των διοικητικών διαδικασιών που είχαν κινηθεί κατ' άλλων τραπεζών στερούνται οποιασδήποτε για την προσφεύγουσα σημασίας.
- 51 Το ίδιο κοινοτικό όργανο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ουδείς λόγος υφίσταται για να γίνει παρέκκλιση από την αρχή κατά την οποία δεν μπορεί να ασκηθεί αυτοτελής προσφυγή κατά της αρνήσεως προσβάσεως στον σχετικό φάκελο στο πλαίσιο διαδικασίας κατά παραβάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 52 Κατά πάγια νομολογία, προκειμένου να προσδιοριστεί αν προσβαλλόμενα μέτρα αποτελούν πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, πρέπει το κύριο βάρος να δοθεί στο περιεχόμενό τους (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981,

60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9, και του Πρωτοδικείου της 12ης Σεπτεμβρίου 2002, T-113/00, DuPont Teijin Films Luxembourg κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-3681, σκέψη 45).

53. Επομένως, αποτελούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν το αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, τα μέτρα των οποίων τα έννομα αποτελέσματα είναι δεσμευτικά και ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική του κατάσταση. Όταν πρόκειται για πράξεις ή αποφάσεις που λαμβάνονται στο πλαίσιο περισσότερων της μιας φάσεων, αποτελούν, κατ' αρχήν, προσβλητέες πράξεις μόνο τα μέτρα τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του οργάνου κατά το πέρας αυτής της διαδικασίας, εξαιρουμένων των ενδιάμεσων μέτρων στόχος των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής απόφασης (προπαρατεθείσα απόφαση IBM κατά Επιτροπής, σκέψεις 8 και 9, απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψη 42, καθώς και προπαρατεθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 28).
54. Κατόπιν των ανωτέρω, στο Πρωτοδικείο εναπόκειται να ελέγξει αν η προσβαλλόμενη από την προσφεύγουσα πράξη μεταβάλλει κατά τρόπο σαφή τη νομική κατάστασή της.
55. Εν προκειμένω, προσβαλλόμενη πράξη αποτελεί η άρνηση του συμβούλου ακροάσεων να επιτρέψει στην προσφεύγουσα την πρόσβαση σε στοιχεία σχετικά με τις περιστάσεις που οδήγησαν στον τερματισμό ορισμένων διοικητικών διαδικασιών που είχαν κινηθεί κατ' άλλων, επίσης εμπλεκόμενων, τραπεζών. Η αίτηση της προσφεύγουσας για πρόσβαση στον σχετικό φάκελο υποβλήθηκε δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 1, της απόφασης 2001/462.
56. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η διαδικασία προσβάσεως στον φάκελο στο πλαίσιο των υποθέσεων ανταγωνισμού αποσκοπεί στο να καταστεί δυνατό στους αποδέκτες μιας γνωστοποίησεως αιτιάσεων να λάβουν γνώση των αποδεικτικών στοιχείων που περιλαμβάνονται στον φάκελο της Επιτροπής προκειμένου να μπορέσουν να αντικρούσουν λυσιτελώς τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξε η Επιτροπή με τη γνωστοποίησή της. Έτσι, η πρόσβαση στον φάκελο εντάσσεται, στις διαδικαστικές εγγυήσεις που αποσκοπούν στην προστασία των δικαιωμάτων άμυνας και στην

εξασφάλιση, ειδικότερα, της αποτελεσματικής ασκήσεως του δικαιώματος ακροάσεως, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ 1962, ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), και στο άρθρο 2 του κανονισμού 99/63 της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37) (προπαρατεθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 38).

- 57 Ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας σε κάθε διαδικασία που μπορεί να καταλήξει στην επιβολή κυρώσεων συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου η οποία πρέπει να τηρείται σε κάθε περίπτωση, ακόμη και αν πρόκειται για διοικητική διαδικασία. Η τήρηση της γενικής αυτής αρχής απαιτεί να είναι σε θέση οι οικείες επιχειρήσεις, ήδη από το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας, να καθιστούν λυσιτελώς γνωστή την άποψή τους ως προς το υποστατό και τη σημασία των προβαλλομένων από την Επιτροπή γεγονότων, αιτιάσεων και περιστάσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 85/76, Hoffmann-Laroche κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 215, σκέψεις 9 και 11, καθώς και προπαρατεθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 39).
- 58 Πάντως, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η προσβαλλόμενη εν προκειμένω πράξη μπορεί να συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας, η προσβολή αυτή, που θίγει τη νομιμότητα της όλης διοικητικής διαδικασίας, δεν μεταβάλλει τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας παρά απλώς και μόνο λόγω του γεγονότος της εκδόσεως τελικής αποφάσεως διαπιστώνουσας την ανυπαρξία παραβάσεως του άρθρου 81 ΕΚ. Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη πράξη παράγει, από μόνη της, μόνον περιορισμένα αποτελέσματα προσιδιάζοντα σε ενδιάμεσο μέτρο εντασσόμενο στο πλαίσιο της κινήσεως από την Επιτροπή διοικητικής διαδικασίας, δεν είναι ικανή να δικαιολογήσει, πριν καν από την περάτωση της διαδικασίας αυτής, το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής.
- 59 Το Πρωτοδικείο έχει ήδη αποφανθεί κατά την έννοια αυτή με την προπαρατεθείσα απόφασή του Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής (σκέψη 42). Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, παρ' όλ' αυτά, οι πραγματικές περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως είναι διαφορετικές από αυτές της υποθέσεως επί της οποίας

εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής και ότι το υφιστάμενο κανονιστικό πλαίσιο έχει έκτοτε τροποποιηθεί.

- 60 Κατ' αυτόν τον τρόπο, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, αντίθετα προς τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, η Επιτροπή ανήγγειλε, εν προκειμένω, τη λήψη τελικής αποφάσεως, την οποία πράγματι εξέδωσε στις 11 Δεκεμβρίου 2001 και με την οποία την υποχρέωσε στην καταβολή προστίμου.
- 61 Η περίπτωση αυτή δεν μπορεί, παρ' όλ' αυτά, να θέσει υπό αμφισβήτηση το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν μεταβάλλει, από μόνη της, τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας. Πράγματι, το παραδεκτό μιας προσφυγής πρέπει να εκτιμάται ενόψει των πραγματικών και νομικών περιστάσεων που ίσχυαν κατά τον χρόνο της ασκήσεώς της (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Νοεμβρίου 1984, 50/84, Bensider κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3991, σκέψη 8, και διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 8ης Οκτωβρίου 2001, T-236/00 R II, Stauner κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-2943, σκέψη 49). Όμως, κατά την ημέρα ασκήσεως της υπό κρίση προσφυγής, η Επιτροπή ούτε είχε λάβει την τελική απόφαση ούτε είχε, εξάλλου, προβεί σε οποιαδήποτε διευκρίνιση σχετικά με το ενδεχόμενο περιεχόμενό της.
- 62 Εν πάση περιπτώσει, σύμφωνα με όσα διασαφηνίστηκαν στην ανωτέρω σκέψη 58, έστω και αν υποτεθεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας, η προσβολή αυτή δεν μεταβάλλει τη νομική κατάσταση αυτής απλώς λόγω του γεγονότος της εκδόσεως, στις 11 Δεκεμβρίου 2001, της αποφάσεως 2003/25 με την οποία διαπιστώθηκε η εκ μέρους της παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ, ενώ κάτι τέτοιο δεν μπορεί να οδηγήσει στη διαπίστωση του παράνομου χαρακτήρα της διοικητικής διαδικασίας παρά μόνο στο πλαίσιο προσφυγής κατά της αποφάσεως αυτής.
- 63 Εξάλλου, μια τέτοια προσφυγή, στο πλαίσιο της οποίας η προσφεύγουσα θα είχε την ευχέρεια να προσβάλει την προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας, θα ήταν ικανή να διασφαλίσει γι' αυτήν την κατάλληλη προστασία των δικαιωμάτων της, και τούτο

εφόσον οι συνέπειες της αρνήσεως προσβάσεως στον φάκελο σχετικά με τη διοικητική διαδικασία μπορούν να θεραπευθούν από τη διαπίστωση του παράνομου χαρακτήρα της αποφάσεως 2003/25 και τη συνακόλουθη ακύρωσή της.

- 64 Ούτε, άλλωστε, το περιλαμβανόμενο στην ανωτέρω σκέψη 58 συμπέρασμα κλονίζεται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας που αντλείται από την ενίσχυση της ανεξαρτησίας της οποίας απολαύει ο σύμβουλος ακροάσεων κατά την άσκηση του λειτουργήματός του.
- 65 Επιβάλλεται συναφώς να υπομνηστεί ότι το λειτούργημα του συμβούλου ακροάσεων θεσπίστηκε το 1982 [βλ. πληροφορία σχετικά με τις διαδικασίες εφαρμογής των κανόνων ανταγωνισμού των Συνθηκών ΕΟΚ και ΕΚΑΧ (άρθρα [81] και [82] της Συνθήκης ΕΟΚ, άρθρα 65 και 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ), ΕΕ 1982, C251, σ. 2) και ότι η εξέταση των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα που κατατίθενται από τους εμπλεκόμενους στο πλαίσιο μιας διαδικασίας ανταγωνισμού, πράγμα που ενέπιπτε προηγουμένως στην αρμοδιότητα των υπαλλήλων διοικήσεως της Γενικής Διεύθυνσεως Ανταγωνισμού, του ανατέθηκε με την απόφαση 94/810. Είναι αληθές ότι η έκδοση της αποφάσεως 94/810 και στη συνέχεια αυτή της αποφάσεως 2001/462 αιτιολογήθηκαν από την πρόθεση ενισχύσεως της ανεξαρτησίας του συμβούλου ακροάσεων. Έτσι, από την εξέλιξη αυτή προκύπτει ότι το εν λόγω πρόσωπο δεν ανήκει πλέον στη Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού αλλά στο μέλος της Επιτροπής το επιφορτισμένο με τη Διεύθυνση αυτή. Με την απόφαση 2001/462, με την οποία καταργήθηκε η απόφαση 94/810, τροποποιήθηκαν επίσης, σύμφωνα με το πνεύμα αυτό, οι όροι διορισμού του και προβλέφθηκε ενίσχυση της θέσεώς του με σκοπό να μπορεί να προστατεύει, καθ' όλη τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας, το δικαίωμα ακροάσεως όσον αφορά τους εμπλεκόμενους χωρίς ωστόσο να έχει μεταβληθεί η φύση της διαδικασίας των αιτήσεων προσβάσεως στα έγγραφα που κατατίθενται από τα εμπλεκόμενα μέρη (βλ. άρθρα 5, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 94/810, και 8 της αποφάσεως 2001/462).
- 66 Γεγονός, πάντως, είναι, όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω, ότι η προσβαλλόμενη πράξη εντάσσεται στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας την οποία κινεί και διευθύνει η Επιτροπή, διαδικασία από την οποία δεν μπορεί η πράξη αυτή να αποσπασθεί και ότι η εν λόγω πράξη δεν έχει από μόνη της μεταβάλει αμέσως και κατά τρόπο ανεπανόρθωτο τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας.

- 67 Κατά συνέπεια, η αρχή που το Πρωτοδικείο έχει συναγάγει με την προπαρατεθείσα απόφασή του *Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής* εξακολουθεί να ασκεί επιρροή όσον αφορά την παρούσα υπόθεση, και τούτο παρά τη μεταφορά αρμοδιοτήτων που έγινε υπέρ του συμβούλου ακροάσεων και των τροποποιήσεων του κρίσιμου κανονιστικού πλαισίου.
- 68 Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τις αποφάσεις του συμβούλου ακροάσεων στο πλαίσιο του άρθρου 9 της αποφάσεως 2001/462, τα μέτρα που αυτός λαμβάνει δυνάμει του άρθρου 8 της εν λόγω αποφάσεως αποτελούν προσβλητέες πράξεις.
- 69 Ωστόσο, το άρθρο 9, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 2001/462 σκοπεί στη ρύθμιση μιας καταστάσεως κατά την οποία η Επιτροπή έχει την πρόθεση να αποκαλύψει σε τρίτο ένα στοιχείο το οποίο είναι δυνατό να αποτελεί, όσον αφορά μια εμπλεκόμενη επιχείρηση, επαγγελματικό απόρρητο.
- 70 Όμως, σε μια τέτοια περίπτωση, η οριστική απόφαση της Επιτροπής να αποκαλύψει ένα τέτοιο στοιχείο σε τρίτους, αντίθετα με τη βούληση της εμπλεκόμενης επιχειρήσεως, εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασίας σχετικής με το επιχειρηματικό απόρρητο και μπορεί να προκαλέσει στην τελευταία ζημία, και τούτο ανεξαρτήτως του ζητήματος εάν η Επιτροπή θα λάβει τελική απόφαση θέτουσα τέρμα στην κινήσεια κατ' αυτής διοικητική διαδικασία (βλ., κατ' αναλογία, την προπαρατεθείσα απόφαση *AKZO Chemie κατά Επιτροπής*, σκέψη 20, καθώς και τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 2ας Μαΐου 1997, T-90/96, *Peugeot κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1997, σ. II-663, σκέψεις 33 έως 36).
- 71 Δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής πράξη δεν εντάσσεται στο πλαίσιο της διαδικασίας σχετικά με το επιχειρηματικό απόρρητο που προβλέπεται από το άρθρο 9 της αποφάσεως 2001/462 ούτε είναι, όπως έχει προηγουμένως διαπιστωθεί, ικανή να θίξει, από μόνη της, τα συμφέροντα της προσφεύγουσας μεταβάλλοντας τη νομική κατάστασή της, πρέπει να απορριφθεί ο

παραλληλισμός που έχει κάνει η προσφεύγουσα μεταξύ των αποφάσεων που λαμβάνονται από τον σύμβουλο ακροάσεων δυνάμει των άρθρων 8 και 9 της αποφάσεως 2001/462.

72 Εξ αυτού έπεται ότι η αρχή που συνήγαγε το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφαση του AKZO Chemie κατά Επιτροπής —αρχή κατά την οποία μπορεί να προσβληθεί διά προσφυγής απόφαση της Επιτροπής με την οποία γνωστοποιείται σε εμπλεκόμενη επιχείρηση ότι τα διαβιβασθέντα υπ' αυτής στοιχεία δεν αποτελούν επιχειρηματικό απόρρητο και, επομένως, μπορούν να γνωστοποιηθούν σε τρίτους, και η οποία έχει ληφθεί στο πλαίσιο διαδικασίας ανάλογης προς την προβλεπόμενη από το άρθρο 5, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως 98/810— δεν ισχύει εν προκειμένω. Συναφώς, μικρή σημασία έχει το αν τυγχάνει εν προκειμένω εφαρμογής η απόφαση 2001/462 και όχι πλέον η απόφαση 94/810. Πράγματι, το άρθρο 9 της αποφάσεως 2001/462 είναι κατ' ουσίαν όμοιο προς το άρθρο 5, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως 94/810.

73 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη χωρίς να χρειάζεται να ληφθεί απόφαση ούτε επί του αιτήματος της Επιτροπής περί καταργήσεως της δίκης (βλ. ανωτέρω σκέψη 21) ούτε επί της εκτάσεως της διαφοράς ενόψει της εκ μέρους της Επιτροπής γνωστοποίησης ορισμένων εκ των ζητηθέντων από την προσφεύγουσα εγγράφων (βλ. ανωτέρω σκέψεις 22 έως 25).

Επί των δικαστικών εξόδων

74 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει αυτή να καταδικαστεί, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής, όχι μόνο στα δικά της δικαστικά έξοδα αλλά και σε αυτά της Επιτροπής, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων των σχετικών με τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Η προσφεύγουσα φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα καθώς και τα έξοδα της καθής, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που αφορούν τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων στην υπόθεση T-219/01 R.**

Λουξεμβούργο, 9 Ιουλίου 2003.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. García-Valdecasas